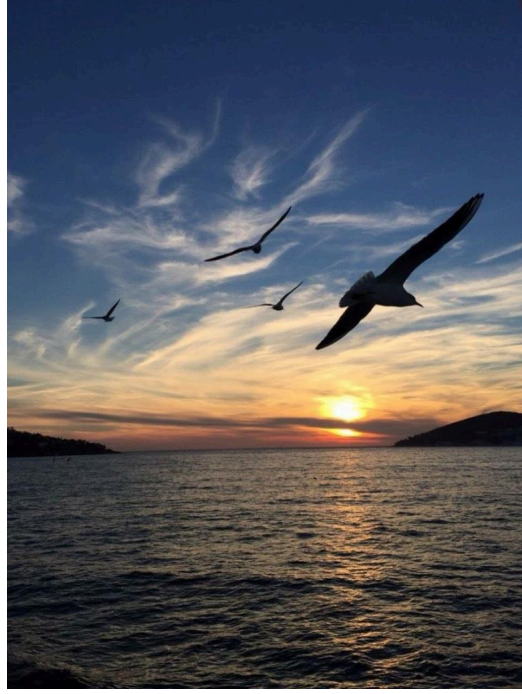

Kim Suçlu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Mart 2025

Düşlerimi giydirmeliyim ya da ya da...

Düşler giyindiğim günlerden firar eden bir bulut muyum da tamah eden yarınlardan uzaktayım?

Ve işte dökülüyorum düş düş.

Dökülüyorum parça parça.

Bir hece iken gece düş gördüğüm her anda saklı ruhumla varlığımla düşünüyorum üşümenin eşliğinde bir kırlangıcın kanadına tutunuyorum ya da içimdeki kibirsiz sefillikten dem vuruyorum.

Yorgun değil ne ruhum ne bedenim hele ki daha ilk dakikalarını yaşarken dünyaya geldiğim daha ilk günün de ihbarı iken içimdeki seyis kamçılادیkça gövdemi kim bilir kimin peşinden nal toplayacağım?

Hüznüme kefil olacak kâinat.

Mazlum yüreğime de elbet O sahip çıkacak.

Ve işte kavuşuyorum o tarifsiz kokuya ve mutluluğa.

Ben bir cennet çiçeğiyim henüz cinnet geçirmediğime vakıf ve de erdemlerimle aklımla yol alacağım bir dünyanın ümmetine sığınmak adına ama önce Rabbime ve kendimde.

Kelaynak kuşları belki de en çok kıskanan lakin zaman içerisinde farkım kalmayacak onlardan.

Mumya gibi sarılmış vaziyette beşimimde uyuyorum ve sıcaklığını hissediyorum: masumiyetin ve sevginin ve de sevilmenin.

Herhangi bir talebim yok henüz: o kadar cılız ki bedenim ve ufacık ve de tiz sesim sadece inga diyen minik bir canlıyım ama tüm dünyanın ve de evrenin kolektif bilincine de sahibim ve yaşadığım ve de yaşayacağım her an bana çok şey katacak belki de beni benden çalacak.

Mimarisi insanlığın ve de geleceğin ve kutsal dokusu ve de rabitası aşkın ve işte iman gücümle var olduğum sürece de içimi bozmadan yaşayacağımın da garantisi iken hele ki koruyucu meleklerim yok mu...

Sessizliğe talibim ve sessizlikle örülü şu ufacık odadaki varlığım nasıl da kutsal ve mutluluk verici elbet üstüme titreyen annem ve de kim olduğunu anlamadığım o adam ki...

Ne zaman eve dalsa anında sessizlik son buluyor ve canhıraş annemin yakarışlarına tanıklık ediyorum. Ve annem adeta yalvarıyor:

"Sevgini bizden esirgediğin kadar şu zulmü de uzak tutsan ya!"

Akabinde duyduğum mu?

Anlam veremediğim sesler ve annemin çığlıkları.

"Bir kere bile kucağına almadın çocuğunu ve hala inanmıyorsun onun babası olduğunu. Ne istesen yapmadım mı bu güne kadar?"

Ve annem uzun saatler boyu odama uğramıyor ve onun canının yandığını öylesine derinden hissediyorum ki üstelik karnım acıksa bile ses etmeden yatıyorum beşiğimde.

Bir ara kapının aralandığını hisseder gibi oluyorum. Evet, kapı aralanıyor ve burnuma çok kötü bir koku geliyor. Asla süt kokusu değil bu. Olsa olsa aslan sütü kokan. İyi de ben bu kokuyu ve kelimeyi nereden hatırlıyorum ki?

A, doğru ya, şu kolektif bilinçaltı zırvalığı.

Aslında zırvalık olan an itibari ile benim ve annemin maruz kaldıkları.

Kulağıma bir ses geliyor bu sefer:

"Seni adi karı. Benim çocuğum olmuyor ki ve sen bana bu p...i çocuğum diye yutturuyorsun. İkinizi doğramadığıma şükredin. Bu evden gideceğiniz güne kadar elimi dahi sürmeyeceğim o çocuğa. Babasıymışım, hıh... Duy da inanma."

Altıma dolduruyorum korkudan. Ve her yanım yapış yapış. Ağzım kurumuş ve midem isyanda ve elimde olmadan ağlamaya başlıyorum.

Biliyorum ki annem de içeride sessizce ağlıyor. Ya, ona bir şey olduysa?

Tanrım, beni bu kadar cılız ve küçük yaratman olacak iş mi?

Ne olurdu da şimdi annemin yaralarını iyileştiriyor olsaydım.

O adam.

Baba demem gereken o adam...

Bu kadar zalim olması olacak iş mi hem?

Mademki cennetten gönderildim ben iyi de dünyanın cehennem olduğunu bana kimse söylemedi üstelik onlar mutlu olsun diye gelmedim mi dünyaya yoksa ne işim olurdu bu uzun yolculukta su dolu bir kesenin içinde geçen onca zaman...

Hem annemin nasıl canı yandı beni kucağına alana dek.

Hep mi canı yanar annelerin ve genelde kadınların ve mazlumların?

Bunları düşünüyor olabilmem hayra alamet değil hele ki bu ufacık bedende tıkılıp kalmışken düşünsem ne olacak ki? Bak, işte yine başladı içerideki gürültü üstelik bu sefer canı yanan annem de değil. Ne yani o iri cüsseli adam mı canı yanan iyi de annem narin ve ufacık bir kadın nasıl yeter ki gücü?

Bak, yine doldurdum altıma. Ah, şimdi keşke büyüse de annemin yanında olsaydım ve kimsenin ona dokunmasını izin asla vermezdim.

Aman Allah'ım ayak sesi mi bu duyduğum?

Hemen uyuyor taklidi yapmalıyım yoksa bu sefer de ağlıyorum diye yakar canımı annemin baba denen o insan müsveddesi.

"Bebeğim, bebeğim. Acıktı, değil mi karnın? Az bekle geliyorum yanına sonra da beraber uzun bir yolculuğa çıkacağız. Dayan, yavrum sen de annen gibi dayan ve affet beni."

Annemmiş gelen demek ki her şey yolunda. İyi de...

Baba denen adamın sesi nasıl kesildi bir anda?

Ya, annem kiminle konuşuyor şimdi? İyi de evde başka kimse yok ki. Yolunda gitmeyen bir şeyler var illa ki. Hissediyorum. Anne...

"Alo. Bir ihbarda bulunacaktım. Az evvel..."

Hayır...

Bu, senin suçun değil olamaz anne. Hem ben her şeyi gördüm ve sana tüm yaptıklarını...

Demek oluyor ki; asıl suçlu benim hatta tek suçlu. Anne...